

את זכרך בלבי נשאתי ואחבר בפעם בפעם
באישון-הליל, לבקעה, לרחק ממעל לסבתך
כיונה באלמן — לראותך בזרועות-הנפה בבקעה —
ולשוב ולצפור לקני בגן-המרגע הנצחי.
ואעבור עליך חלילה וארא ותנה עינך
ובך תשכבה — ותחת הסלע, ידי, עורתיך.
התבונן אליהם ויאמר: "והפאך, הנדי לי, מהו?"
חשיבה: "לבקש מאתך, לחיבל-האשר ללכת
ולחלק הברכה בינינו, יחדו שם חיי-עולמים
נתנה, ובגן-המרגע הנצחי — את דודי לך אתה."
עמד ויעבר את ידו על שכמה ויאמר מתחנן:
"לעזוב את שבמי איך אוכל, עת יחתם יום-גולד גורלו?"
ענתה — וקולה התגבר —: "בבר נחתם הגורל: בין 'ילדי-
השמש' וחייתו — השדה ועוף-השמים וחקלקו —
קומה, מגרל, גלכה ו"הלבנוני אז פניו ויאחז
בגדה וירעד את קולו: "עמם — אברה, ותרפת-
עולם בל — תמח לתורה גערצה במותי אחפך."
השפילה את קולה ותלחש: "בוכבי-החב לא ידעו
מאומה ממותך, ואחריתך לא יתנה גם אדיר בשאוננו —

יום יום ללכתך אך
בצללי-סבתך רוע
... ואמה אמרה ל
על כפי לסלע הא
ואולם בשוכך ליל אחד, ליד חשך, מתור את הבקעה
ותרי-חלמיש הנבהים, נאחת מעלמות-הבקעה
עמד — פניך לא היו לך עוד, יקירי, ובקולך,
צלול בבלל — תקרב ומקפא במוחי צוית
ילדת-האפל, ה"יחידה", לעזוב סבתך הנצח.
ובקרעי על ברבי לך חסדי בנים ולילות עברו
לחזקיר ועל חיי מתחבטה התחנן אליך — דחפני
קמנה ורפה ללילה, בתנתי, את בתנת-הפסים
קרעתי על בשרי ואשים ידי על ראשי ואלך
— עירם ועריה רחפת לגשיבת הרוח תקנה —
הלך וסבב סבתך ותעה בחשך וזעק
ותופף על לבי, עד רחמי הרוח תקנה נכמרו:
לארץ — הבקר נשאתני ותשימיני בחיבל-האשר,
ובגן-המרגע הנצחי מנוח לבך — רגלי מצאתי.
... וגם במרחקים, במקום שם גדלתי, תוקתי, יסיתי.

תן לי את ירך וגלך בטרם יום נזרא יופיע.
הביט לנגה - הצפירה אל חומות המצודות בעצב
ויפן אליה ויאמר : "טוב לך ללכת ממני :
זה ברבי להסיר כבוד - גערה בגזר - עלומים - ויבקר
נתעב השליכה -" את רביו באמצע הספיקה ותאמר :
"אחת היא לי - אהבתיך ... " ותגע בלחט - שפתיך
היוקרות בשפתי - וילכו יחדו לארץ - הבקר
געלמה הבקעה מעינם עם הגן - החמה בשולי
המזרח, ויגל לפניהם תהו - המדבר הגדול.
עמד מגרל, וישאל : "אי - זו היא ברבני, אחותי?"
- "דרך המדבר", השיבה. הוסיף לשאלה ויאמר :
"שלמה מעבר למדבר היכל - האשר ימצא
וגן - המרגע לרגלי - הישימון בדרך פורח?"
הביעו עיניה אין - הבין להעו, ותמהון - ילדים
ומבוכה פניה גהדרים הפיקו ודם גאלמה -
וילכו חבוקים דוממים לעבר - המדבר הגדול.
על אדמת - הציה פנחשת, דרך המדבר השמים
שניהם הלכו : מגרל ועליו גשענה הנערה,
שקסם - עיניה עמקות ונשיקות - שפתיך - שושנים

את רוחו עודדו. במרחב - ערכה לפניהם משתדלה
הלכו מחרישים. רק אחת הומת הישימון הפריעו :
"מה הם התלים הרבים לארץ - המדבר מתנוססים?"
שאל מגרל. מהרה ותען : "אוצרותי בם פמוסים."
ותשב הדממה בשתימה, ודומם ללכת הוסיפו.
... נטה השמש מערכה וצללי ערב גמיו.
ויגל לפניהם קצה - מדבר עומה ערפל מזועזע.
פנה מגרל לנערה לבקשה ללכת ראשונה -
נרפע הלום - פחד לאחור בגועה... כי ראה והנה -
במושה וכלה ופרועת - שערות בודדות עומדת
זקנה קפניו ואליו זקופות עיניה הדולפות.
מצדות פניה הרופות, המפיקות בת - צחוק של שניה
השחורות וחורקות הקבון עד הרגזי הלב והנפש.
אמרה : "התראה היכלי מבעד לערפל? נפגם!"
גמגם : "חבי לי עד אשאר מעט רוח... ואחר גלכה."
הוסיפה : "נבאה, כי הולך ויורד הליל האפל."
אמר : "עז - תשוקה בקרבי תנער - ארנישה - את אחי
לראות עוד פעם, בטרם מעמם לגצח אפרד."
- "ואבחת - הדיות וצריחת - הנשרים במקום לא תשמע?

ופתאום התנגעו עיני חֹהֵב:
 "הָאָדָם הָלָז מִמְּחֹז מַלְבוּט הַנְּחֹה
 יִצְוֶה הַסֶּכֶם וְאִמָּח קִרְקֶפְתּוֹ.
 וְנוֹצַת הַסֶּכֶם עוֹד לְכוּדָה בְּהִגּוֹת.
 אֵךְ שׁוֹר! הִיא מִתְחִילָה כָּכָר אִם אִם לָנוֹע,
 וְקִמְטִי מִמִּשְׁבֵּץ מִתְחִילִים לְמַלֵּל:
 "שׁוֹנִים הַדְּרָכִים וְעוֹר הָאָדָם
 וְלֹא יֵרָאֶה אֵן יִצְעֵד וְלִמָּה הוּא מִתְקַרֵּב,
 וְאֵךְ בַּחוּשׁ יָד שְׁלוֹחָה לְנִחוּתוֹ, לֹא יִדַּע
 אִם שָׁל מְנִיטוֹ טוֹב הִיא אוֹ מְנִיטוֹ מִתְעַה.
 לְדַרְי, אוֹתוֹ הַיּוֹגֵם רִיק עֵתָה;
 יוֹבֵא נָא עֵלֶם זֶה אִמְלֵךְ אֵל תּוֹכוֹ
 וּבְקָר וְנִקְרָא הָלֶם עֵינֵי-חֲתוּלִי.
 שְׁמְעוּ הַעֲגִילִים אֵת זֹאת וְיִזְוְעוּ.
 אֵךְ הוֹבֵא הָעֵלֶם בְּאֵהָר הָרִיק,
 וְאַחַד אֶחָד הַתַּפְזוֹר קֶחֶל הַנְּאֻסָּפִים,
 וְנִמְלֵא הַחוּר אֶפְלָה קְטִיפֶתִית,
 וְיִיגְנָפוּם הַצִּלְפּוֹ נְגוּחוֹת אֲדָמוֹת,
 וְאִישׁ חוֹר-פָּנִים הָלוֹם אִם הַזְדַּמּוֹן,
 כַּעֲבָרוֹ לְדַרְכּוֹ לְרַגֵּל עֶסְקָיו,
 וְיִסְתֵּף לְכָבוֹ מִתַּעֲרוֹמָה וְחִרְדָּה

רִיזוֹת אַחֲרוֹת
 וַיִּזְדָּה לְאֵלָיו בְּצִאָתוֹ בְּשָׁלוֹם.

ג

כֹּל הַלֵּיל גִּרְעָה לְדַרְי שְׁנַת מַעֲיָנָה.
 רֵאשִׁית הַבִּיאָה דְּלִי מִים מִבְּאֵר,
 וְכֹל פִּצְעַע וּמִכָּה, כֹּל חֲבוּרָה וְחִכְלָה
 רַחֲצָה הֵיטֵב בְּמִים וְהֵיטֵב חֲבֻשָׁתָם
 בְּתַחֲבֻשׁוֹת לְבָנוֹת וּבְהַשְׁלֵם הַעֲבוּדָה,
 וְהוּא רֵאשׁוֹ וְרַבּוֹ מֵלֵא חֲתוּלִים וּמִטְפָּחוֹת,
 וְתַשְׁבַּע עַל גְּבִי הַקִּרְקַע לִיד גֵּר
 שְׁהַבְלִית וְהִנִּיחַ פָּנֶיהָ בְּתַשְׁכָּה,
 וְתַקְשֵׁב לְכָכָד נְשִׁימָתוֹ הַחוּלָה.
 הִיא מַעֲוֹדָה הַסְּבִינָה - כִּי אִם לֹא הִיָּתָה +
 לְפִתּוֹחַ אֵת דִּלְתָה לְכִכָּה בְּתַשְׁאִי,
 הַפָּגִם עַל בְּחוֹנוֹת רִנְלִיָּה וְשִׁבְתָּ
 לְשַׁעוֹת רְצוּפוֹת בְּחֵדֵר הַדְּמָמָה
 בְּסוֹד שְׁעָפִים וְהַגִּיגִים הַשּׁוֹתְקִים וְצוּפִים.
 גַּם יֵשׁ אִשָּׁר עֹזְבָה אֵת בֵּיתָה וְתַפְרֵשׁ
 לְחַרְשׁוֹת וַיַּעֲרִים לְיָמִים אוֹ שְׁבוּעוֹת
 לְהַתְבַּדֵּד עִם עֲצָמָה וְעִם הַעוֹלָם הַחֲרִישִׁי.

נענעו הפוסים ראשיהם בקצב,

נפר: הם שמים לאחת מחשבה.

כמו פתוחים ראשיהם ואותו הקניג

ממיל חיש קר מראש סוס אל ראש סוס.

אף לא בן רוכביהם. אין שכיב בין נפשותם.

שבצה האדמה משבצות משבצות

וגדרות ארפות ביניהן מפרידות.

עוברים הפוסים על יד בקרע קודרת

עוזבה מבועלים, לא נפש, לא סקלה;

מנענעים הפוסים ראשיהם ביגון:

רחמינו עליו, אדמה יתומה!

באים הם אז אל אדמה פוריה,

מפל גרר בקרקע מבצבץ יבול,

ובשפע ובחר ובשמתה ירוקה;

מנענעים הפוסים ראשיהם בחדנה:

אשריך, ולו תהי כל הארץ במותך!

והנה משתרעה אדמה שחמה.

היא תחוחה ושוודרה אף אין פלום עוד על גפה

ונדמה, השמש מחמם באן יותר,

והיא מפיקה צניעות וגאונה באחת:

יבולי עוד נסתר, עוד קט ויגלה.

הם בכרכה:

מי יתן וכל גרעין בך השלף בתקנה

יעל אל על וישמח לב זורעו.

משבצות משבצות עם גדרות ארפות

וסוסים מנענעים באחד ראשיהם.

אף לא בן רוכביהם. אין שכיב בין נפשותם.

היא הפנתה ראשה אל תם ומתבונן:

שתיקה אפלה זועמת וכדואה.

ומתח את ידו ברך ומתחנן:

"היגדה נא לי, עלם-שמש, אל תירא,

היגדה: מה פעיק, מה דוחץ את לבך?"

הוא הוציא את ידו מתוך ידה ולא ענה.

תם, אתה שתקן ואנחנו שתקנים.

אף נדמה שתיקה לשתיקה לא דומה.

שור! הכל שותק. השמש מפעל,

האיך המלכלב, העשב המוריק,

החר, הצפרת, הפעיר, כל העולם -

שמע! הכל ימשיך קיומו בשתיקה.

בך שותקים גם אני אם נחיה אם נגוע.

ואולם לא אתה. השתיקה שלך

חונקת דבר-מה שעל אפה הוא צועק.

וב" ששפני. אהבתי כל אחד ואחד
 כאהב את השדות וכחול השמים הנאים.
 מרבים הם בתי-הכניסה בימים האלה בסביבה:
 בית-כניסה בפטיסטי ופרסביטרני ואחד קתולי,
 בנגנים נהדרים וגדולים ורבים ההולכים לבקרום
 בשבת וחג. אף אנכי פה אשב בפתח-אהלי
 שומעת את דבר-אלהים מן הספר החביב בנדי.
 וטוב אשר תדעו, יקירי: אם אהבת-האל אף תדרשו
 רק פה תמצאוה. בדפי הספר הזה ובהרים!
 בכתי-הכניסה היפים איננה כיום, הנה איננה,
 אף לא לשם אהבת-האל ילכו שמה ההולכים,
 כי אם לשם גוי ושעשועים: מקצתם כדי להתהדר
 בבגדי-צבעונים יקרים אף לראות בין זה ולהראות,
 ורבים כדי לתלות עין בכתולת-השכן היפה
 למצוא צאת אתה במחולות בערב באותו בית-כניסה.
 כאחד הם כלם בעיני: בית-כניסה קתולי, בפטיסטי
 ופרסביטרני או עברי, לא אבחין בין כמה ל כמה,
 בין אדם לאדם לא אבדיל. בפתח כל אחד אשפתה,
 ללונה ולונה אצטרף — הן זה גם לא ידע הבורא
 כל כחות וריב כל מפלגה ויתן לכל בניה-האדם
 את שמיו הכחלים, את שדותיו ופלגיו, את הריו וצמקיו
 כאומר: הסתכלו באלה וידעתם הטוב והאמת
 ולמדתם את ארחות-החיים ומצאתם גם אותי בעולם;
 אף הא לך ספרי האהוב, הוא יורכם את עינכם לא תרא
 ויבינכם להרגיש את רוחי ולגלות האשר בארץ. — — —

— — — הנה, הן, אל תביטו בי, בני! נדיבים החיים ונצלים
 אם גדע אף כיצד לחיותם וברכה לכל איש ואיש בם,
 כל מי אשר ירצה הוא יקום וישאב האשר מלא-חפניו.
 כיום אחד ארץ בן עברו עלי, היושבת לפניכם;
 אהבתי כל שעה ושעה, כל יום הוא כחדש בעיני
 ודרכי לא תמה צדין. הביטו וראו-נא מה-יפה
 היום. אל-נכון גם מקר בן יחי וגם מקרתיים. — — —

— — — אף למה-זה אשב לפניכם, אוניע את בלכם בדברים,
 הן בטח ציפים אתם ובנדאי גם רעבים וצמאים.
 טוב, בואו נא אחרי, יקירי, אל בינות לסבך-השושנים
 וראיתם הבאר הנחמדה, שם יעקב ורחל נפגשו,
 וטעמתם מימיה הקרים, כל אבן איננה על פיה —
 ואחר נשיבה, נלכה ונסעד לבנו כלנו
 בפרות יבשים ובקלי ובכל אשר אלי חגני.

הימונט, תרפ"ד.

בשורות מרבעות, תחת צלילי
פנדורות נושפות מוקן, חצוצרות מכסיפות,
תאנית-כנור ודרדור-תפים;
אביב מגן באבוביו וקול
מרסק-ערב, יגביה עוף,
זמר אהבה בעמק, נאות מול גבע.
עליונים המנגנים לבני-השער, עליונים הצעירים
בבגדיהם עשויים דגמת-תשבץ, עלמות בשמלותיהן,
בד מלב לבב בנצניו.
ושמץ-עצב אין; לא יבקיעו הרהורי לילה ללב.
אף על חרף עו, מצחצח חרבותיו, לא מתעכב מחשבה.
דומה, החיים - נהר-קין, מפכה עולמית ללא סכר;
דומה, החיים שמי-קין, עליהם ישוטו קלי-עננים.
ופתע, אהה, התרדמה, בה שוקעים ללא-פשר,
תחת אבנים אפרות, נצבות בצל-הר.

[ג]

ראם הר בילדותם צחרת-השן, בהלך-רוחם - דבש טרי,
עת עברו תחת עמס טנאיהם - לקט גרגרי-תות,
עת הסחית אולרם עסיס מעץ, ממבוע העלה בדלח;
ראן הר - נשים שושנים תקועות להן בצמות-שפון,
מטילות, לאחר שאחזה ידן פלד ועשן-תבשיליהן
הצטיר בצהריים;
ראם הר - עלמים, מתהלכים בתנאות, במקלותיהם גלופי
ענף רענן,
אומרים גנדרנות, אחר ימי חל שלחריש, אחר הדחת עורות
במימי האשד הזכים-שואנים;
ראם הר - אכרים ואומנים, נושאים שנות-העמידה

בסבילות, במעין צחוק חסר-חדות, מרכרך;
והיו גם פנים חדשות, רק במסגרות-שיבה הכירן הקר.
בתרדמה כבדה, תחת ראש הר מעול, ככר התפרקו יודעי
חיים, יודעי הנאה.
ואנכי, הקורא כתבות מטשטשות, תקקמן בעונה ערפלית יד
בהירת-תנועה,
מבחין, בן-הערבים, גם צצי כוכבים חורים-רפים, מפריחים
אט רקיע -
ונוזר בעולי-רגל שלעתיד במקום זה, עת אהיה
כבר אנכי ככוכב הפבוי,
והם הדורכים מחדש על אדמה הוזה-ססגונית.

[ד]

הוי אדמה הוזה-ססגונית, מה-דמות תהיה לך אן,
עת תשכנה בשרי מתלעות-פליון, יעלה בי אזוב?
ודאי דמות החכמה המנמרת כעתה;
חדורה אותו קסם מתעתע, מסגורת במלח דמעוניתה.
ודאי אותה מלכות גדולה שלא-ינתפס, כלה רמז אלהי,
זהב-מסתורין לא יגע;
אותה תופעת-ממשות רחבת-היד, גוניה ישאגו עלי-בד,
ידליקוהו.
לי, כלום עכשו, תהיה רק נחמת-המות הסתומה -
ורק מצבה קרה תסמן המקום, בו שקעתי על אשי.
רק מטר פושר מעבים יזל לבכותני.

[ה]

לא יישן בצל הר זה, עגל-הראש, אף אחד הנודדים,

הַעֵיף שְׁבוּדֵי דִים, - אֵלֹהֵי תַקוּת־הַשָּׁא.

וְלִשְׁוֹא אֶבְקֶשׁ אֹנְכִי, נֶכֶד הַקִּיפּוּהוּ סִיגֵי-אָבוֹת,

הַפּוֹסֵחַ עֲכָשׁוּ בֵין גְּדָרִים-לֹא-גְדָרִים,

עֲקָבוֹת אֶחָד שֶׁקֶדְמָנִי - וְהוּא בֶן-שִׁבְטִי, צְרוּב־קֶדְחוֹן;

אֶחָד שֶׁקֶדְמָנִי - וְהוּא הַטָּבִיל כַּפּוֹת־רַגְלָיו בְּאֶדְוֶה זֶה צוֹנֶנֶת,

יְהוּדִי שֶׁיֵּשֶׁב עַל אֶדְמָה זֶה, גְּדִלָה עֹנִי-שׁוֹעֵל בְּשִׁיחוֹ,

שֶׁלַּחַה תַּפּוּחִים בַּעֲצוֹ, הַבְּשִׁילָה לַחֲמוֹ, עֶרְכָּה לוֹ

שֶׁלֶחֶן-עֵץ-עֶרְמוֹן;

יְהוּדִי שֶׁהִסְתַּכַּל בַּסֶּפֶר הַכּוֹכְבִּים, נִפְתַּח בְּאֶפֶק,

וּמִלְבוּ עָלָה רֶגֶן מְזֻמָּרֵי דָוִד, תִּהְלֶה עַל חֹסֶד,

גְּמֻלָּהּ אֶל קְרוֹב בִּיבִשֶׁת, פָּגַה וְרוּתָהּ.

לִשְׁוֹא. פֹּה לֹא תָר לוֹ אָחִי אִי לְמִרְגּוּעַ,

אֵלָיו לֹא בָּאָה יוֹנָה וְעָלָה-הַגֹּאֲלָה בַּפִּיָּה.

אֲשׁוּחִים וְאַלּוֹת, שׁוֹמְרֵי נוֹף קֶדְמוֹן יַעֲזִידִים,

הַהָרִים הָאוֹרְבִּים, מִכְתָּרִים עֵמֶק בְּמַגְבְּעוֹתֵיהֶם רַחְבּוֹת־הַשְּׁוֹלִים,

הַפְּלָגִים הַמְּמַלְמְלִים, גְּשׁוּרֵי לְבוֹנִים מַצְעָצְעִים,

בַּהֶק גִּזּוֹת מְשֻׁמִּשִׁים צֶל לְשׁוּפֵי שֶׁמֶשׁ, מַחֲסֶה לְעוֹמְדִים בְּרוּחַ,

הַשְּׁבִילִים הַמּוֹבִילִים לְתֵלֶם-בָּצֵל וְלַעֲרוּגוֹת-וִוְרָדִים,

לֹא תִפְסוּ מִבֶּטֶן יְהוּדִי אֶחָד כְּמוֹנִי מִבְּקֶשׁ, כְּרִגִּיל, פֶּתְרוֹן-מָה,

לֹא שָׁמְעוּ אֵלֶּה שְׁמִי הֵנִיא וְהִגְבַּע דְּבוּר יְהוּדִי כְּשִׁלִּי, כּוֹאֵב-חֶם.

עַד שֶׁבֹאֲתִי אֹנְכִי לִפְתָּע בְּדַמְדוּמֵי-קוֹץ,

בְּקִטְפָתָם, וְנִמְתַּחַת דְּקָה, נִתְרָה צִפּוֹר צֶהֱבֶת-חֶרְטָם;

עַד שֶׁבֹאֲתִי אֹנְכִי וּבְמִכְחֹלֵי הַיְּהוּדִי הַמְּרַדֶּף הוֹסֵפֶתִי

אֶת גּוֹן הַשְּׁחוֹר, כִּמְהֵרָה לוֹ בְּלִי-דַעַת הַתִּכְלֶת הַתְּמִימָה;

אֶת גּוֹן הָאֵדָם, הַמִּבְכֵּן בְּטִיב הֵרֶק הָרוּגָע, מִפְּרָהוּ.

עַד שֶׁבֹאֲתִי אֹנְכִי - -

ואודסטוק, תש"ה

זר-שירים קטן לאביה*

[א]

כָּאֵן כָּאֵלוּ לֹא חָלְפוּ הַיָּמִים, כִּבְעֶבֶר

לִשִּׁיר עֶפְרוֹנִי בֵין עֵמֶק לָהָר:

עַתָּה הִיא לִנְקוּלָן נַעַר אֶרֶץ-רַגֵּל, תָּסֵס בּוֹ עֶצֶב דֶּק,

וּכְתֻפוֹתֵי עֵץ-שָׁמַיִם הִזְהִירוּ כּוֹכְבִּים עַל מְלָקְטֵי תַּפּוּחִים חֲדָשִׁים,

הַקִּימַת בֵּיתָהּ, מִצְהִיר תוֹף קֶצֶף-סִגְלִיּוֹת תָּכֵל, רַךְ,

בֵּין גִּירוֹת־הַזֹּהָב שֶׁלִּנְרָקִיס.

וְעַכְשָׁו - עֵדֶן מְשׁוּטֵט אֶתָּה בּוֹ:

אֶתָּה, חֶבֶר-לֶשֶׁם לְמִלֶּךְ יְהוּדָה, עֵינָיו כִּפְּחָם הַשְּׁחוֹר וְלוֹחֵשׁ,

אֶתָּה, בֶּן אֲנִילִיָּה-חֲדָשָׁה, לוֹ עֵינַיִם כְּחֻלוֹת, יוֹשְׁבוֹת עַל מְלֹאֵת.

כָּאֵן כָּאֵלוּ לֹא חָלְפוּ הַיָּמִים. אוֹלִי

זֶה תִּגְמוּלָּךְ רַב, אָדָם בִּירָאָה חִי:

לְרַחֵף בּוֹכְרוֹן אֲנָשִׁים בָּאִים אַחֲרֶיךָ כֶּצֶל שׁוֹשְׁנָה רַבַּת-יַחֲשׁ,

וְעַם זֶה הַיּוֹת, כִּבְיוֹם רַחֵק, בּוֹדֵק-כֶּתֶל וּמִתְקַן-שִׁבְשֶׁבֶת,

רַע אֲרוֹג הַהוּה, פּוֹרֵס פֶּת דְּבוּשָׁה עַל שֶׁלֶחֶן יוֹמִי,

טוֹפֵחַ עַל שִׁכְמִי בְּחֻבָּה, קוֹרֵא סִפְרֵי הַמְּזֻהָר וּפְתוּחַ.

[ב]

קוֹרֵא אֲנִי בַּסֶּפֶר הַכּוֹלֵל כָּל הַיּוֹ וְגוֹלֵל מְגֻלוֹת הַנֶּחֱסֵת וְגִלּוֹי

וְסִפֵּק נִכְנָס בִּי אִם אֶף בְּדַפּוֹי מְטִילִים צֶלֶם אוֹתָם הַיְּגוֹנִים,

הַצּוֹבְעִים מִפּוֹתֵי אֵימָה, עוֹטִים נוֹפִי אוֹר דְּחוּס וְעֶרְפֶּלִי.

כְּשֶׁנִּכְתְּבוּ אוֹתָן הַמַּלְאִכִּים, רוּחַ עוֹד נִתַּן לְאַהֲלֵי שְׁמִחָה בִּינִיָּה,

הַר־הַפְּרָמֶל עוֹד הַזֵּרִיחַ בְּגִפְנָיו, וְקִלְף הָאֵיר עוֹד צִעִיר.

* מחזור-שירים זה נכתב בבית שנבנה בשנת 1824 בעמק פוטנם שבמדינת ניו-יורק בידי נוצרי אחד חסיד ואוהב תנ"ך, אביה לי.

ואצלי נדירה החדונה:

כאלו הייתי גופי ספר-נוירות, מכרף עור קשה, טמון בכוף אפל
כאלו הייתי אהובה חור-המצח של לבנה זרה ושורפת,
רצוח בידי לגיונות יום עולה, מאכזב גם משכרון חלום.

[ג]

באישון ליל, עת אשמע במקהלותיהם צלצלים,
ואהרהר באזונה המטה, אף היא רבת-קשב לפנים,
אשר מגנינה משליוה מזו לא חסרה בטרם שנת, -
אני נעשה לפסנתר, בוכה מבעד תריסים בסגרי,
ושירי אמול מבד, לא בחרתו סגנית למנוח.
באישון ליל, עת אשמע במקהלותיהם צלצלים,
ואהרהר בחצוצרתך, לפנים נחשת-קלל לטושה,
הבריקה כיאור מתעורר עם בקר, בזכוכית שלערב,
ועכשו אינה כיאם רגב מחלד-מפרר, השלף מאלם, -
אני נעצב מיד ושפה שידעו הפיק גנון מושך-סהרורי,
ולשונות שם, בארץ חדלת זמר.

אישון-ליל. עת אשמע במקהלותיהם צלצלים.

[ד]

תחת שמים אחרים העלה בטהובן רועה תמים עדרי צאנדים
ואתה השקית בבקר עדריך, ערב משדות כתבי-הקדש קציר-
אמת אספת;
כי אהבת-אל לך היתה צעירה מבוקיצה הקיצה,
מעלעלת אביבה,
מהירה מכספית מזרימה רגל-אילה, בהקיעה חרשה.

184

ופה לך היה חולם, מבקש לפצעי אהבה צרי מגלעד.

הלא ידעת:

ארוי לבנון נחבצלות עמקים, ברוש-הר ודגניה מככבת,
ברוך הסופר מונה אותיות-נביא סעורות, איוב

השוקע במצולותיו -

כלם יערגו למי השלח השוטפים לאט, לצהרים מוריקים

לא יסופו.

ואני הידע מאד:

רק בכוח יוכל הפה החולם...

[ה]

צהרים משטיפים צנתרות יין בשמשיות,
צהרים באים עליונים להכחיל שמשיות, -
ולי הידיעה שאף בננים המלב לבים אחת המורשת,
מורשת-החלוף ובת צחוקה נוגה.

אולם אבותי הנחילו לך נחמה קבועה, אשר
לטפה-פארה שחרותך, התותה נתיבות-בדלח למעשים,
ובגילך-חרף נתנה מחמה לגופך הנכסף ונעלם.

פה קרוב היית למעינות-עמי שוקקים,

על שפתם נחנת לשבר צמאון.

אך קרוביה בימי נפצו כל פה קטן,

בעמדם בלבבות-קרח, בשרב מדבר ורעו.